

פרשת השבוע על פי ה"ש ממשוואל"

פרק ש' ראה

ה' ג' ציון עזרא ג' גזקן - ז' אדר ב' תשי"ג

אלף א' 2

מלימוד האדם למיטה, והוא ג' כדמות נר ונפש. רק הוא להיפוך שהנפש היא מלמטה למלعلا עד הנשמה ומשם מקבלים תועלת עד בחינה התהוננה מלמטה, ע"י בכוריו בפירוש את קרבני לחמי לאשי, אך התורה היא להיפוך, שהיא הרוכבה ותלי' מלמעלה למיטה עד האדם החthon, וזה נר בידיו היא הנפש להיאר את בה הנשמה, ונרי בידך היא תורה להביא תועלת תורה ע"י הלימוד לשמה. והוא כדמותו י"ש שבת הנטה, וכשה נר מלמטה למלعلا, וזה מילעלת תורה, ובשבת לשבת, ושבת תדבק בשרש אהבתה, ושבת לשבת:

במד"ר למה אין מפסיקין בקהלות, אמר רבנן כייא בר גמרא לפי שכותב מסורת ה' בני אל תאמס וגוז אל תעש את התוכחות קוץין קוץין, ע"כ הענין הגיד כי' אבי אדרמור זללה"ה דהקלות אין תכלית רק הן פתח שפטוחין לאדם לבוא לשובה ע"ז כמ"ש ע"ז (איבר לע"ז י') ויגל אונם למוטר, וא"כ אחר שאין תכלית השלים אין שייך להפסיק באמצעותו, וזה נר ביד. ולהיפוך מוה היא תורה שהשרה בשרשיה היא רמה ונשאה וגבוהה מאד, ואורייתא וקוב"ה כולה חד, רק ע"י מסכים ואמצאים בכל עולם ועולם יותר וכל עולם נתלה בעולם שלמעלה הימנו ובכל עולם מתלבשת התורה בענינים השיכים להה עולם, עד שובה העולם מתלבשת התורה בענינים השיכים להה עולם, דיני שור ובור וכו', וכאשר אדם משמר את התורה בעזה"ז ולומד לשמה מגיע הדבר עד למלعلا למיטה ונמצא האדם משפיע בתורה, כמו שביאר הרב זצ"ל מלאי בסיפור בדורותם לחתונה, והכל ע"י תליית עולם בעולם, יש כח ביד האדם למיטה, שוגם התורה מלמעלה תקבל תועלת בענין שכותב על פני המזבח:

אלף א' 4

אותה הייתה השרתת השכינה במקום הדתו חמר. והנה תכלית המכון במקדש הייתה כדי שתהי' השרתת שכינה למיטה כמא"ב (מ"א ח' ב"ז) האמן ישב אלקים על הארץ. ובזה יובן היאן הקדושה משתלשת וירדת, שבmeshchen היו מעט מדברים הדומים כגון האדנים, ובשללה היו יותר דומים, והקדושה היתה משתלשת ויורדת עד בית העולמים שהיו עוד יותר דומים ונתקדשו כל חלק הדומים, והוא תכלית המכון שתהי' השרתת השכינה מטה מטה, ולכן נקראת נחלה שאין לה עוד הפטק, וזה הי' דוקא עצם התרבות, ומה בית עולמים יותר גודלה כנ"ל. מא"כ לענין אכילת קדשים הי' בהיפוך, שמתה מלמעלה לא-היתה כל כך בלבוש דום רק שהקדושה בא-היה, א"כ היה הקדושה בדבר הבא מן החיים, וכען שבת טבל דינין ערקון ואטאברנו מינה, ולכן היו נאכלים בשילה בכל הרואה:

ט

עוד שם במדרש, כי אם שמור תשמרן אמר בר קפרא הנפש והتورה נמשלו בנה, הנפש דכתיב נר ה' נשמת אדם והتورה דכתיב כי נר מצוחה ותורה אוור, אמר הקב"ה לאדם הזה נר בידך ונרכ' בידי וכו', אם שמרת את נריך אני משמר את נרך: הנה הנפש היא בדוגמת הנר, שהוא כדי לקבל את השם, והשמון נמשך אחר הפתילה, והאור נתלה בפתילה, ובוגמת זה היא הנפש, שהנפש הצומחת נתלית על אד הדם, והנפש החזונית על הצומחת, והנפש המדברת על מקובל אוור מויו השלכינה, נמצא שע"י ההרכבה והתלוויות זו בו יכול אף לשאוב חיים ממוקור החיים ע"י הנשמה, וזה הוא נר מלמטה למיטה, וזה נר ביד. ולהיפוך מוה היא תורה שהשרה בשרשיה היא רמה ונשאה וגבוהה מאד, ואורייתא וקוב"ה כולה חד, רק ע"י מסכים ואמצאים בכל עולם ועולם יותר וכל עולם נתלה בעולם שלמעלה הימנו ובכל עולם מתלבשת התורה בענינים השיכים להה עולם, עד שובה העולם מתלבשת התורה בענינים השיכים להה עולם, דיני שור ובור וכו', וכאשר אדם משמר את התורה בעזה"ז ולומד לשמה מגיע הדבר עד למלعلا למיטה ונמצא האדם משפיע בתורה, כמו שביאר הרב זצ"ל מלאי בסיפור בדורותם לחתונה, והכל ע"י תליית עולם בעולם, יש כח ביד האדם למיטה, שוגם התורה מלמעלה תקבל תועלת

שנת תר"ע

במד"ר (פ' ד' ס"ד) שמור תשמרן וגוי מהו את כל המזבח הזאת, אמר ר' לוי זו קריאת שם, רבנן אמרו זו השבת שהיא שколה כנגד כל המזבחות שבתורה: הנה ק"ש היא קבלה על מלכות שמים באהבה וצערינה כוונות הלב, והיינו שஸלק את עצמו מכל עניין ועה"ז וחמדת שעשוין רק לדבק ע"ע באהבת הש"ה. ובאמת זו כלל התורה, כי כל מזבחות התורה הן עצות מרחוק לדבק ע"ע לשדים כמ"ש הווע"ק מריה"ג מזבחות הן תרי"ג עיטיןDAO רוחיתא היינו שהכל הוא עצה לבוא אל ה��כלית, והתכליות היא הדריקות, וזה דביקות ממטה למיטה. וז"ש כל המזבח הזה זו ק"ש שענינה הוא כל כל המזבחות כולם, וזה אמר זו שבת שבת היא קביעה וקיימת, והקדושה באה' מלמעלה למיטה והאדם צריך להשתדל רק ש"ה"י, כל מושך ל渴渴, והוא נגען כל כל המזבחות כולם, שיקדש אדם את כל רמ"ח ע"ביו ע"י רמ"ח מ"ע להיות כל לשרות עליו שם ה':

וז"ש במדרש שבת היא שколה כנגד כל המזבחות שבתורה, שתכלית כלון היא להשיג קדושה מלמעלה למיטה, וכען זה היא שבת. וזה הוא עיקר מחלוקתם דר' לוי סובר דעתיקר התכליות הוא להיות האדם דבוק בשם הש"ה, ורבנן סביר דעתיקר התכליות הוא מה שנוחנן לו מז' השםם,

ו

כ' לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנוחלה. בש"ס זבחים (קי"ט). מנוחה זו שלילה, נחלה זו ירושלים. לכארה נראה שקדושת שלילה גדולה משל בית עולמים שנאכלים קדושים קלים ומעשר שני בכל הרואה וא"צ חומה, אך מדשלה נקרה רק מנוחה וירושלים נחלה, נראה שבית עולמים יתר על שלילה: והענין הוא דהנה במשכן היו קרשים ויריעות מלמעלה שכולן מדבר הצומח ומדבר

ט' הח' קרשים מצומח ויריעות שמצרם הן דבר הבא מן הח' רק חלק שיש שבו שהוא מצומח, ורק האדנים מהם מתכוון גם דום. משכנ שילה הי' בית של אבני מלmetaה ויריעות מלמעלה, הרי שהיו הכתלים מהם דוגמתם הקרים שבדבר ג' נעים מדבר הדומים כאבניהם, רק היריעות נשארו כמו שהיה במדבר מבצע"ה. ובבית עולמים היו גם התקומות מצומח משכן שבדבר ושילה, ובית העולמים, בגין ג' המקדשות

ט' ו' ז'

માત્રક માર્ગ નામાલિકા

שנת תרע"ג

במד"ר (פרק ד' סי' ד') אמר בר קפרא הנפש והتورה נמשלו בנה, הנפש דכתיב נר ה' נשמת אדם, והتورה דכתיב כי נר מצוה ותורה אור וכו' נרי בידך זו התורה, ונרדך בידי זו הנפש. נראה דעתין נר המאיר מפני שורש האש לעלה מכל דבר היה משתויקת לשושה, ע"כ היא זקופה ועומדת ומתחבת לעלה, כי זהה שלימותה להגיע לשושה ומתחפשיםמנה קו' אור ומארה. ובדמיון זה נקראית הנפש נר, שבאשר הנפש היא מהעלונים היא מתחבת להשלמה להדבק בעלונים, ולכך מתחפשיםמנה כחות נפשיים במצבות ובמפעשים טובים, ע"כ גמלה הנפש לנר:

וכן יש לומר שנסמלה התורה בבר. כי הנה
דרשו צל (שםו'ר פ' מ"א ה') ויתן אל
משה כלותו שנמסרה התורה ככלת החתן,
ומוכח כי זהוי שלימות התורה שנמסרה
ליישראל, ובפיט של שבאות שהיתה התורה
במתואזה ומשתוקקת להמסר ליישראל. ויש לומר
שמהאי טעמא נקראת כלת בערך יישראל
מלשון (תהילים פ"ד ג') כלת נפשי כמו
שפירשו זיל במה שיישראל נקרו כלת של
הקב"ה, בן נמי התורה משתוקקת לשליםותה
זהיא נתינתה ליישראל, ובמדרש (פ' בראשית)
שהتورה נבראת בשבייל יישראל, ובתדר"א
המשיל את התורה לעבד זקן המלמד דעת
לבן המלך, הרי שזוויות שלימות התורה,
ובהתפשטות התורה מלמעלה למטה מתפשטים
אל ממנה קוי אוט להAIR לעולם. וע"כ נקראת
בר כמו הנפש אלא שזו מלמטה למעליה וזה
מעלה למטה :

ויש לומר שזה עניין נר של שבת. כי הנה כתיב וביום השבעי שבת וינפש, ויש לפאר כי נפש היא לשון רצון כמ"ש (בראשית כ"ג ח') אם יש את נפשכם שפירושו רצונכם, והינו שבשבת רצחה ה' בעמו ישראל ונעשים נרצין אליו ית"ש, כמו שאנו אומרים בקידוש רצחה בני, וכמים פנים אל פנים נתעורר גיב' בישראל רצון להשי". וע"כ בהאייר קדושת שבת ישראל מרגישין את האור כי טוב, ומשתוקקין לאביהן شبשים ומשליכין מעליות כל טרדות דחאי עלמא המעכביין את הדבוקות. וע"כ ישראל נקרים או כליה כמו שאנו אומרים לכיה דודי לקלראת כליה. ולזה רמן נר של שבת:

ה. ט. הַצְבָּאָה/רִי אֲנוֹ גַּעֲגָעָה
במד"ר (ס"י ב') שמעו והאוינו אל תגבחו
וכו', שמעו לדברי תורה והאוינו לדברי
תורה מהו ואל תגבחו אל תגבחו את הטובה
מלבוא בעולם. ויש להבין מה חדש לנו
המדרשי, וממי לא ידע שככל היעודים הטובים
תלויים בקיום התורה והמצוות, וכל הכתובים
מופרשים ומלאים מזה :

ונראה לפרש דנהנה שמיעה והازנה אף
שכלאורה נראה שיש להם פירוש אחד
ואם שמות נדרפים, המדקק ימצא אותן
שונים זו מזו, שמיעה נופלת על שתחיות הקול
כמו השומע קול עוז הפורה שניין בו שום
תוכיות וכוכונה פנימית, אבל האזנה נופלת רק
על הטית האוון להבין פנימיות הקול והcocונה
הנעלה הצפונה בתוכו. וזה כפ' הלשון שמעו
והאוינו שמעו לדברי תורה ווואינו לדברי
תורה, שמעו לדברי תורה הוא שתחיות המאמר
המודיע את הדרך ילכו בה ואת המשעה אשר
יעשון, אך עדין אין זה מספיק וצריך להאזנה
אל והאוינו לדברי תורה והוא להתייחס את
האוון להבין פנימיות הcocונה, וככלשון הרמב"ם
[בתשובותיו החדשות שנדרפסו בראש סוף] מעשה
רוחך לרדוף אחר כוונות התורה, וככמ"ש
הרמב"ן (ריש פ' קדושים) שיכל להיות נבל
ברשות התורה, אלא שציריך להascal מה שcocונה
התורה ומה ה' דורש :

והנה דוגמת שתי אלה יש נמי בשפע הנינתן
מן השמים, שבשתחיות הוא להחיה את
התחthonים במאכל ומשתה ובכל הדברים
הניצרים, אבל תכלית הcocונה היא למען יתרבה
כבוד שמים, כמו שאנו מברכים שהכל ברא
לכבדו, וכמו"ש (משל ט' ז' ד') כל فعل ה'
למענהו, היינו כדי שיכיר האדם את טובת
בראו ויזודה לו עלייהם, ובזה מעילין את כל
העולם, וכמו שהגיד אדרמו"ר הר"ם זכללה"ה
מגורע על הפסוק השם שמים לה' והארץ
נתן לבני אדם, כדי לעשות מהם שמים :

והנה משתחיות השפע יכולת להיות חיות גם
לחיצונים, אף גם להתחוק ולהרשיע
עד יותר, אבל בשותגלה פנימיות הcocונה
שהיא למען יתרבה כבוד ה', או אין לחיצונים
שם גגעה שהרי הם בהיפוך :

ונראה דאי לכל ההשפעות וכל היעודים
הטובים תלויים בתורה ובמצוות, מ"מ
שונים הם באיכות קיומו. אדם קיים התורה
וממצוות הוא רק בשתחיות המאמר שזהו בבחין
שמיעה שנופלת על השתחיות כנ"ל, או לעומתו
אי אפשר לעורר נמי אלא שתחיות השפע,
ובאשר שמשתחיות השפע נוטלין גם החיצונים
ללהרשיע עוד יותר, ע"כ בהכרח הוא במצומות
גודל רך כדי קיום העולם, ומרבית הטובה
נעדרת ונגבחה למעלה מקום שאין החיצונים
שולטין. אך בקיים תורה ומצוות פנימיות
הcocונה מה שה' דורש, שהוא נקרא האונה כנ"ל,
מעורדים נמי שתהיה תכלית וכוונות השפע
בהתגלות שבזה און שם גגעה וינקה להכחות
חיצונים, וע"כ יורד השפע ביריבו בלי צמצום
כנ"ל. וזה עצמו הוא אמר המדרש שמעו
לדברי תורה והאוינו לדברי תורה, היינו שלא
ישתקפ בשמיעה בלבד אלא שמתבקשת גם
הازנה, וזה ואל תגבחו את הטובה מלבוא
בעולם, שבשמיעה לבד הטובה מוגבהת למוקם

במד"ר מהו את כל המצווה הזאת [במת"כ].
 שאמיר מצוה לשון יחידה ואמר כל
 משמע כל הכלן איר לוי זו ק"ש, ורבנן אמרו
 זו השבת שהיא שוקלה כנגד כל המצויות
 שבתורה. ויש להבין שהרי יש עוד מצות
 שקהלין נגד כל המצויות שבתורה, ובש"ס
 נדרים (ל"ב): גודלה מילה שקהלה כנגד כל
 המצויות שבתורה, ולמה לא חשב להו:
 ונראה לפירוש דהנה רמ"ח אברים יש באדם
 ורמ"ח מע' וכל אבר ואבר אומר
 עשה כי מצוה, וכ"ק אבי אדמור' זצלה"ה
 הגיד דכמו אבר האדם יש בהן שהנשמה תלויה
 בו ויש שאני הנשמה תלויה' בוי, כן הוא למצות
 יש בהן שכלי חיות האדם מצד הקדושה תלויה
 בה, ויש שבהעדרה הוא מכחוסר אבר בלבד
 עצ"ד. ובזה יש לפארש הא מצות אחת יש
 שקהלה כנגד כל המצויות, כי כל רמ"ח מע'
 הניל הון להשלמת רמ"ח אברים, למצוה זו
 שהיא כמו אבר שהנשמה תלויה' בוי, ע"כ היא
 שקהלה בכל המצויות, שהרי בהעדרה לא יוציאו
 שוב יתר המצויות כמו שאינם מועילים יתר
 האברים בהעדר אבר שהנשמה תלויה' בוי:
 והנה במאמר הכתוב כל המצווה הזאת עד
 מצוה אחת כוללת כל המצויות היא עוד
 יותר מצוה שקהלה בכל המצויות, למצוה
 שקהלה מכל המצויות מ"מ היא מצוה פרטית
 אלא שקהלה וכו' כמו אבר שהנשמה תלויה'
 בו שהוא אבר פרטיט אלא שהנשמה תלויה' בה
 אבל מצוה כוללת משמע שיש בה כל המצויות
 כללם, ועל זה א"ר לוי שהיא ק"ש, והיינו
 דבראמרו ה' אחד הפריט שבלעדו אין מציאות
 לשום נמצוא וע"כ מובן לשון הוה"ק לאכללא
 נשפי' בהאי יהודא, היינו שגם מציאות האדם
 עצמו איננה מציאות נפרדת אלא נמצאה
 ממשית המציאו, וא"כ מצות ק"ש שהיא יוד
 ה' היא עשוה בכל אבריו גוףיו יהוד, שהרי
 כל אבר ואבר הוא בכלל בהאי יהוד ואנו
 דומה לכמו אבר פרטיט שהנשמה תלויה' בוי
 וע"כ אף שאין בהעדר ק"ש עונש מיתה או
 כרת ואיננה שקהלה逆行全句
 מ"מ הרוי היא עוד יותר, שהיא כוללת ממש
 כל רמ"ח האברים逆行全句
 כנגד כל מצות בתורה, וע"כ יש בה רמ"ח תיבין逆行全句
 בתורה,逆行全句
 רמ"ח מע' ורמ"ח אבר האדם:
 ורבנן אמרו זו השבת שהיא שקהלה逆行全句
 כנגד כל מצות שבתורה, והיינו שכלי מצוה
 מקדשת את האבר שעשוה האדם וכל כל
 שבת מקדשת את כל פרטיט האדם וכל כל
 חומר גופו ממש, וע"כ אפילו ע"ה אימת שבת
 עליון, ואניינה כמו אבר פרטיט שהנשמה תלויה'
 בו, אלא היא כוללת ממש כל מצות בתורה,
 וכמו שבזירות זכרו תורה משה במצות שבת
 גروسה, וע"כ יש בה כח לקדש את האברים
 הפרטיטים, ואפלו מاقل שבת נמי שורה עליון
 קדושת שבת, וע"כ איןנו מגשם בכתבבי
 האריזון, ויצדק בו נמי לומר עליון את כל
 המצואה הזאת שהיא אחת הכלולות בתוכה
 כל מצות התורה: